അയൽക്കാരൻ

ഇ. ഹരികുമാർ

അയൽക്കാരൻ

ഇ. ഹരികുമാർ
(മലയാളം: ചെറുകഥ)

© 2026, E. Harikumar

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeLaTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

Allotment with Sunflower, a painting by Vincent van Gogh (1853–1890). The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

അയൽപക്കവാർത്ത

സൗഹൃദത്തിന്റെ കുടമുല്ലപ്പൂക്കൾ വിരിയുന്ന ഗ്രാമമാണ് പുന്നപ്പാടം. അവിടെ ഓരോ വീടിനും ഓരോ കഥയുണ്ട്. ഓരോ കഥയിലും ഒരു പുഞ്ചിരിയുടെ മണമുണ്ട്. ഓരോ പുഞ്ചിരിയിലും ഒരു കൈത്താങ്ങിന്റെ ഉറപ്പുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു അയൽപക്കത്തിന്റെ കഥയാണിത്.

ആ അയൽപക്കത്ത് ആകെയുള്ളത് രണ്ടു വീടുകൾ മാത്രമാണ്. ഒന്നാമത്തെ വീട്ടിൽ ഭാർഗവിയമ്മയും മകൻ ഉണ്ണിയും. രണ്ടാമത്തെ വീട്ടിൽ ഗോപാലൻ നായരും ഭാര്യ ലക്ഷ്മിയും മകൾ മീനുവും. രണ്ടു വീടുകൾക്കും ഇടയിൽ ഒരു മുളവേലി മാത്രമേയുള്ളൂ. ആ വേലിയിലൂടെ പടർന്നു കയറിയ കുടമുല്ലവള്ളിയിൽ നിറയെ പൂക്കൾ വിരിയുമ്പോൾ, അതിന്റെ സുഗന്ധം രണ്ടു വീടുകളിലും ഒരുപോലെ നിറയും. അതുപോലെയാണ് അവരുടെ ജീവിതവും—ഒന്നിൽ വിരിയുന്നത് രണ്ടിലും പരക്കും.

ഭാർഗവിയമ്മയുടെ ഭർത്താവ് മരിച്ചിട്ട് പത്തു വർഷമായി. ഉണ്ണി അന്ന് ഏഴാം ക്ലാസിലായിരുന്നു. അച്ഛന്റെ മരണശേഷം അമ്മയും മകനും തനിച്ചായപ്പോൾ, ഗോപാലൻ നായർ ഒരു ദിവസം പോലും അവരെ തനിച്ചാക്കിയിട്ടില്ല. രാവിലെ ഒരു കുടം പാൽ, ഉച്ചയ്ക്ക് ഒരു പാത്രം കറി, രാത്രി ഒരു ചോദ്യം—"ഭാർഗവിയമ്മേ, ഉണ്ണിക്ക് പനിയുണ്ടോ?" ഇതായിരുന്നു അവരുടെ ദിനചര്യ.

ഉണ്ണിക്ക് പതിനാറു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ ഒരു രാത്രി കടുത്ത പനി വന്നു. ഭാർഗവിയമ്മ പരിഭ്രമിച്ചു നിൽക്കുമ്പോൾ, ഗോപാലൻ നായർ തന്റെ കാറിൽ അവനെ ആശുപത്രിയിലെത്തിച്ചു. മൂന്നു ദിവസം അവിടെ കൂട്ടിരുന്നു. ഡോക്ടർ പറഞ്ഞ മരുന്നുകൾ മുടങ്ങാതെ വാങ്ങിക്കൊടുത്തു. ഉണ്ണി ഭേദമായി വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ, ഭാർഗവിയമ്മ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു: "ഗോപാലേട്ടൻ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്ക് എന്തു ചെയ്യുമായിരുന്നു!"

മീനുവിന് പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണിൽ ഒരു ചെറിയ പ്രശ്നം കണ്ടെത്തി. കാഴ്ച മങ്ങുന്നതുപോലെ. ഗോപാലൻ നായർ അവളെ കണ്ണാശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോയി. ചികിത്സയ്ക്കും കണ്ണടയ്ക്കും ചെലവായ തുക അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും തിരിച്ചു ചോദിച്ചില്ല. "അച്ഛന്റെ കൂട്ടുകാരനല്ലേ, അച്ഛൻ തന്നെയാണ്" എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാട്.

ഓണത്തിനും വിഷുവിനും രണ്ടു വീടുകളിലും ഒരുമിച്ചാണ് സദ്യ. ഭാർഗവിയമ്മയുടെ അവിയലിന് ലക്ഷ്മിയുടെ പായസത്തിന്റെ രുചിയുണ്ടാകും. ഉണ്ണിയുടെ ക്രിക്കറ്റ് ബാറ്റും മീനുവിന്റെ പുസ്തകങ്ങളും ഒരേ അലമാരയിൽ ഇടം പിടിക്കും. ഒരു വീട്ടിലെ കല്യാണം മറ്റേ വീട്ടിലെ ഉത്സവമാണ്. ഒരു വീട്ടിലെ സങ്കടം മറ്റേ വീട്ടിലെ കണ്ണീരാണ്.

ഉണ്ണി പ്ലസ് ടു പാസായപ്പോൾ, ഭാർഗവിയമ്മ ഗോപാലൻ നായരോട് പറഞ്ഞു: "ഇനി അവൻ പഠിക്കാൻ പോകും. ഞാൻ തനിച്ചാകും." അപ്പോൾ നായർ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് മറുപടി പറഞ്ഞു: "തനിച്ചാകില്ല, ഞാനും ലക്ഷ്മിയും മീനുവും ഇവിടെയുണ്ടാകും. അയൽപക്കം എന്നാൽ അതാണ്."

ഉണ്ണി ബാംഗ്ലൂരിലേക്ക് പോയപ്പോൾ ഭാർഗവിയമ്മ ശരിക്കും തനിച്ചായി. പക്ഷേ, ഗോപാലൻ നായരുടെ വീട്ടിലെ ആരെങ്കിലും ദിവസവും അവരെ കാണാൻ വരും. ഒരു ദിവസം ലക്ഷ്മി, അടുത്ത ദിവസം മീനു, പിന്നെ നായർ തന്നെ. ഈ പതിവ് ഒരിക്കലും മുടങ്ങിയിട്ടില്ല.

ഭാർഗവിയമ്മയുടെ കാലിന് ഒടിവ് പറ്റിയപ്പോൾ ഗോപാലൻ നായർ അവരെ ചുമന്നാണ് ആശുപത്രിയിലെത്തിച്ചത്. ഗോപാലൻ നായരുടെ ഭാര്യയ്ക്ക് സുഖമില്ലാതായപ്പോൾ ഭാർഗവിയമ്മ രാത്രി മുഴുവൻ കൂട്ടിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരുപാട് കടപ്പാടുകൾ രണ്ടു വീടുകൾക്കിടയിലുണ്ട്. പക്ഷേ അവർ ഒരിക്കലും അതിനെ കടപ്പാടായി കണക്കാക്കിയിട്ടില്ല. അതിനെ അവർ സ്നേഹമായി കണ്ടു.

ഇന്ന് ഉണ്ണി ഒരു കമ്പനിയിൽ ജോലി നേടി. ആദ്യത്തെ ശമ്പളത്തിൽ നിന്ന് അവൻ ഭാർഗവിയമ്മയ്ക്ക് ഒരു സാരിയും ഗോപാലൻ നായർക്ക് ഒരു മുണ്ടും വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നു. മീനുവിന് ഒരു ചുരിദാറും. അന്ന് രാത്രി ഭാർഗവിയമ്മ പറഞ്ഞു: "ഇത്രയൊന്നും വേണ്ടായിരുന്നു മോനേ, നീ ഞങ്ങളുടെ മകനല്ലേ." അപ്പോൾ ഉണ്ണി പറഞ്ഞു: "അതുകൊണ്ടാണ് അമ്മേ, ഞാൻ ഇത്രയെങ്കിലും ചെയ്തത്."

ഗോപാലൻ നായർ ഇപ്പോൾ വയസ്സായി. കാഴ്ച കുറഞ്ഞു, കാലുകൾക്ക് ബലം കുറഞ്ഞു. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾക്ക് ഒരു കുറവുമില്ല. ഓരോ വൈകുന്നേരവും അദ്ദേഹം മുളവേലിക്കരികിൽ വന്നിരുന്ന് ഭാർഗവിയമ്മയോട് പഴയ കഥകൾ പറയും. ഭാർഗവിയമ്മ അതെല്ലാം കേട്ടിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ ചിരിക്കും, ചിലപ്പോൾ കണ്ണു തുടയ്ക്കും. പക്ഷേ ഒരിക്കലും മടുക്കില്ല.

ഉണ്ണി ഇപ്പോൾ വിവാഹിതനാണ്. ഭാര്യ അനുവും അവരുടെ കുഞ്ഞും ഇടയ്ക്കിടെ നാട്ടിൽ വരും. അപ്പോൾ ഭാർഗവിയമ്മയുടെ വീട് വീണ്ടും നിറയും. കുഞ്ഞിനെ കാണാൻ ലക്ഷ്മിയും മീനുവും ഓടിയെത്തും. ഗോപാലൻ നായർ കുഞ്ഞിന് കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരും. അപ്പോൾ ഭാർഗവിയമ്മ പറയും: "കണ്ടോ, നമ്മുടെ കുടുംബം വീണ്ടും വലുതായി."

അതെ, അവർ ഒരു കുടുംബമാണ്. രക്തബന്ധമില്ലാത്ത, പക്ഷേ ഹൃദയബന്ധമുള്ള ഒരു കുടുംബം. അവരുടെ മുറ്റത്തെ കുടമുല്ലവള്ളി ഇപ്പോൾ വലിയൊരു പന്തലായി മാറിയിരിക്കുന്നു. അതിൽ നിറയെ പൂക്കൾ വിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. അതിന്റെ സുഗന്ധം രണ്ടു വീടുകളിലും ഒരുപോലെ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. അതുപോലെയാണ് അവരുടെ സ്നേഹവും—ഒന്നിൽ തുടങ്ങി രണ്ടിലും പരന്ന്, ഒടുവിൽ രണ്ടിനെയും ഒന്നാക്കി മാറ്റുന്നു.

പുന്നപ്പാടം ഗ്രാമത്തിലെ ആ അയൽപക്കം ഇന്നും അങ്ങനെ തന്നെയാണ്. ഒരു വീട്ടിൽ ഒരു കുഞ്ഞു കരഞ്ഞാൽ മറ്റേ വീട്ടിൽ ഒരു മുത്തശ്ശി ഓടിയെത്തും. ഒരു വീട്ടിൽ ഒരു കുഞ്ഞു ചിരിച്ചാൽ മറ്റേ വീട്ടിൽ ഒരു മുത്തച്ഛൻ കണ്ണട തുടയ്ക്കും. അതാണ് അവരുടെ ജീവിതം. അതാണ് അവരുടെ സന്തോഷം. അതാണ് അവരുടെ ലോകം.

അയൽപക്കവാർത്ത

സൗഹൃദത്തിന്റെ കുടമുല്ലപ്പൂക്കൾ വിരിയുന്ന ഗ്രാമമാണ് പുന്നപ്പാടം. അവിടെ ഓരോ വീടിനും ഓരോ കഥയുണ്ട്. ഓരോ കഥയിലും ഒരു പുഞ്ചിരിയുടെ മണമുണ്ട്. ഓരോ പുഞ്ചിരിയിലും ഒരു കൈത്താങ്ങിന്റെ ഉറപ്പുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു അയൽപക്കത്തിന്റെ കഥയാണിത്.

ആ അയൽപക്കത്ത് ആകെയുള്ളത് രണ്ടു വീടുകൾ മാത്രമാണ്. ഒന്നാമത്തെ വീട്ടിൽ ഭാർഗവിയമ്മയും മകൻ ഉണ്ണിയും. രണ്ടാമത്തെ വീട്ടിൽ ഗോപാലൻ നായരും ഭാര്യ ലക്ഷ്മിയും മകൾ മീനുവും. രണ്ടു വീടുകൾക്കും ഇടയിൽ ഒരു മുളവേലി മാത്രമേയുള്ളൂ. ആ വേലിയിലൂടെ പടർന്നു കയറിയ കുടമുല്ലവള്ളിയിൽ നിറയെ പൂക്കൾ വിരിയുമ്പോൾ, അതിന്റെ സുഗന്ധം രണ്ടു വീടുകളിലും ഒരുപോലെ നിറയും. അതുപോലെയാണ് അവരുടെ ജീവിതവും—ഒന്നിൽ വിരിയുന്നത് രണ്ടിലും പരക്കും.

ഭാർഗവിയമ്മയുടെ ഭർത്താവ് മരിച്ചിട്ട് പത്തു വർഷമായി. ഉണ്ണി അന്ന് ഏഴാം ക്ലാസിലായിരുന്നു. അച്ഛന്റെ മരണശേഷം അമ്മയും മകനും തനിച്ചായപ്പോൾ, ഗോപാലൻ നായർ ഒരു ദിവസം പോലും അവരെ തനിച്ചാക്കിയിട്ടില്ല. രാവിലെ ഒരു കുടം പാൽ, ഉച്ചയ്ക്ക് ഒരു പാത്രം കറി, രാത്രി ഒരു ചോദ്യം—"ഭാർഗവിയമ്മേ, ഉണ്ണിക്ക് പനിയുണ്ടോ?" ഇതായിരുന്നു അവരുടെ ദിനചര്യ.

ഉണ്ണിക്ക് പതിനാറു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ ഒരു രാത്രി കടുത്ത പനി വന്നു. ഭാർഗവിയമ്മ പരിഭ്രമിച്ചു നിൽക്കുമ്പോൾ, ഗോപാലൻ നായർ തന്റെ കാറിൽ അവനെ ആശുപത്രിയിലെത്തിച്ചു. മൂന്നു ദിവസം അവിടെ കൂട്ടിരുന്നു. ഡോക്ടർ പറഞ്ഞ മരുന്നുകൾ മുടങ്ങാതെ വാങ്ങിക്കൊടുത്തു. ഉണ്ണി ഭേദമായി വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ, ഭാർഗവിയമ്മ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു: "ഗോപാലേട്ടൻ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്ക് എന്തു ചെയ്യുമായിരുന്നു!"

മീനുവിന് പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണിൽ ഒരു ചെറിയ പ്രശ്നം കണ്ടെത്തി. കാഴ്ച മങ്ങുന്നതുപോലെ. ഗോപാലൻ നായർ അവളെ കണ്ണാശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോയി. ചികിത്സയ്ക്കും കണ്ണടയ്ക്കും ചെലവായ തുക അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും തിരിച്ചു ചോദിച്ചില്ല. "അച്ഛന്റെ കൂട്ടുകാരനല്ലേ, അച്ഛൻ തന്നെയാണ്" എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാട്.

ഓണത്തിനും വിഷുവിനും രണ്ടു വീടുകളിലും ഒരുമിച്ചാണ് സദ്യ. ഭാർഗവിയമ്മയുടെ അവിയലിന് ലക്ഷ്മിയുടെ പായസത്തിന്റെ രുചിയുണ്ടാകും. ഉണ്ണിയുടെ ക്രിക്കറ്റ് ബാറ്റും മീനുവിന്റെ പുസ്തകങ്ങളും ഒരേ അലമാരയിൽ ഇടം പിടിക്കും. ഒരു വീട്ടിലെ കല്യാണം മറ്റേ വീട്ടിലെ ഉത്സവമാണ്. ഒരു വീട്ടിലെ സങ്കടം മറ്റേ വീട്ടിലെ കണ്ണീരാണ്.

ഉണ്ണി പ്ലസ് ടു പാസായപ്പോൾ, ഭാർഗവിയമ്മ ഗോപാലൻ നായരോട് പറഞ്ഞു: "ഇനി അവൻ പഠിക്കാൻ പോകും. ഞാൻ തനിച്ചാകും." അപ്പോൾ നായർ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് മറുപടി പറഞ്ഞു: "തനിച്ചാകില്ല, ഞാനും ലക്ഷ്മിയും മീനുവും ഇവിടെയുണ്ടാകും. അയൽപക്കം എന്നാൽ അതാണ്."

ഉണ്ണി ബാംഗ്ലൂരിലേക്ക് പോയപ്പോൾ ഭാർഗവിയമ്മ ശരിക്കും തനിച്ചായി. പക്ഷേ, ഗോപാലൻ നായരുടെ വീട്ടിലെ ആരെങ്കിലും ദിവസവും അവരെ കാണാൻ വരും. ഒരു ദിവസം ലക്ഷ്മി, അടുത്ത ദിവസം മീനു, പിന്നെ നായർ തന്നെ. ഈ പതിവ് ഒരിക്കലും മുടങ്ങിയിട്ടില്ല.

ഭാർഗവിയമ്മയുടെ കാലിന് ഒടിവ് പറ്റിയപ്പോൾ ഗോപാലൻ നായർ അവരെ ചുമന്നാണ് ആശുപത്രിയിലെത്തിച്ചത്. ഗോപാലൻ നായരുടെ ഭാര്യയ്ക്ക് സുഖമില്ലാതായപ്പോൾ ഭാർഗവിയമ്മ രാത്രി മുഴുവൻ കൂട്ടിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരുപാട് കടപ്പാടുകൾ രണ്ടു വീടുകൾക്കിടയിലുണ്ട്. പക്ഷേ അവർ ഒരിക്കലും അതിനെ കടപ്പാടായി കണക്കാക്കിയിട്ടില്ല. അതിനെ അവർ സ്നേഹമായി കണ്ടു.

ഇന്ന് ഉണ്ണി ഒരു കമ്പനിയിൽ ജോലി നേടി. ആദ്യത്തെ ശമ്പളത്തിൽ നിന്ന് അവൻ ഭാർഗവിയമ്മയ്ക്ക് ഒരു സാരിയും ഗോപാലൻ നായർക്ക് ഒരു മുണ്ടും വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നു. മീനുവിന് ഒരു ചുരിദാറും. അന്ന് രാത്രി ഭാർഗവിയമ്മ പറഞ്ഞു: "ഇത്രയൊന്നും വേണ്ടായിരുന്നു മോനേ, നീ ഞങ്ങളുടെ മകനല്ലേ." അപ്പോൾ ഉണ്ണി പറഞ്ഞു: "അതുകൊണ്ടാണ് അമ്മേ, ഞാൻ ഇത്രയെങ്കിലും ചെയ്തത്."

ഗോപാലൻ നായർ ഇപ്പോൾ വയസ്സായി. കാഴ്ച കുറഞ്ഞു, കാലുകൾക്ക് ബലം കുറഞ്ഞു. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾക്ക് ഒരു കുറവുമില്ല. ഓരോ വൈകുന്നേരവും അദ്ദേഹം മുളവേലിക്കരികിൽ വന്നിരുന്ന് ഭാർഗവിയമ്മയോട് പഴയ കഥകൾ പറയും. ഭാർഗവിയമ്മ അതെല്ലാം കേട്ടിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ ചിരിക്കും, ചിലപ്പോൾ കണ്ണു തുടയ്ക്കും. പക്ഷേ ഒരിക്കലും മടുക്കില്ല.

ഉണ്ണി ഇപ്പോൾ വിവാഹിതനാണ്. ഭാര്യ അനുവും അവരുടെ കുഞ്ഞും ഇടയ്ക്കിടെ നാട്ടിൽ വരും. അപ്പോൾ ഭാർഗവിയമ്മയുടെ വീട് വീണ്ടും നിറയും. കുഞ്ഞിനെ കാണാൻ ലക്ഷ്മിയും മീനുവും ഓടിയെത്തും. ഗോപാലൻ നായർ കുഞ്ഞിന് കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരും. അപ്പോൾ ഭാർഗവിയമ്മ പറയും: "കണ്ടോ, നമ്മുടെ കുടുംബം വീണ്ടും വലുതായി."

അതെ, അവർ ഒരു കുടുംബമാണ്. രക്തബന്ധമില്ലാത്ത, പക്ഷേ ഹൃദയബന്ധമുള്ള ഒരു കുടുംബം. അവരുടെ മുറ്റത്തെ കുടമുല്ലവള്ളി ഇപ്പോൾ വലിയൊരു പന്തലായി മാറിയിരിക്കുന്നു. അതിൽ നിറയെ പൂക്കൾ വിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. അതിന്റെ സുഗന്ധം രണ്ടു വീടുകളിലും ഒരുപോലെ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. അതുപോലെയാണ് അവരുടെ സ്നേഹവും—ഒന്നിൽ തുടങ്ങി രണ്ടിലും പരന്ന്, ഒടുവിൽ രണ്ടിനെയും ഒന്നാക്കി മാറ്റുന്നു.

പുന്നപ്പാടം ഗ്രാമത്തിലെ ആ അയൽപക്കം ഇന്നും അങ്ങനെ തന്നെയാണ്. ഒരു വീട്ടിൽ ഒരു കുഞ്ഞു കരഞ്ഞാൽ മറ്റേ വീട്ടിൽ ഒരു മുത്തശ്ശി ഓടിയെത്തും. ഒരു വീട്ടിൽ ഒരു കുഞ്ഞു ചിരിച്ചാൽ മറ്റേ വീട്ടിൽ ഒരു മുത്തച്ഛൻ കണ്ണട തുടയ്ക്കും. അതാണ് അവരുടെ ജീവിതം. അതാണ് അവരുടെ സന്തോഷം. അതാണ് അവരുടെ ലോകം.

ഇ. ഹരികുമാർ

1943 ജൂലൈ 13-ന് പൊന്നാനിയിൽ ജനനം. അച്ഛൻ മഹാകവി ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ. അമ്മ ഇടക്കണ്ടി ജാനകി അമ്മ. കൽക്കത്തയിൽ വച്ച് ബി. എ. പാസ്സായി. 1972-ൽ ലളിതയെ വിവാഹം ചെയ്തു. മകൻ അജയ് വിവാഹിതനാണ് (ഭാര്യ: ശ്രുഭ). കൽക്കത്ത, ദില്ലി, ബോംബെ എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ ജോലിയെടുത്തു. 1983-ൽ കേരളത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു വന്നു. 1962 തൊട്ട് ചെറുകഥകളെഴുതി തുടങ്ങി. ആദ്യത്തെ കഥാസമാഹാരം 'ക്രൗകൾ' 72-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പതിനഞ്ചു കഥാസമാഹാരങ്ങളും ഒമ്പത് നോവലുകളും ഒരു അനുഭവക്കുറിപ്പും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

- 1988-ലെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം 'ദി നോസറിന്റെ കുട്ടി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 1997-ലെ പത്മരാജൻ പുരസ്കാരം 'പച്ചപ്പയ്യിനെ പിടിക്കാൻ' എന്ന കഥയ്ക്ക്.
- 1998-ലെ നാലപ്പാടൻ പുരസ്കാരം 'സൂക്ഷിച്ചുവച്ച മയിൽപ്പീലി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2006-ലെ കഥാപീഠം പുരസ്കാരം 'അനിതയുടെ വീട്ടി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2012-ലെ ഏറ്റവും മികച്ച കഥയ്ക്കുള്ള കേരള സ്റ്റേറ്റ് ചലച്ചിത്ര അക്കാദമി അവാർഡ് 'ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ പാദം' എന്ന കഥയ്ക്ക്.

ആഡിയോ റിക്കാർഡിങ്, വെബ് ഡിസൈനിങ്, മൾട്ടിമീഡിയ പ്രൊഡക്ഷൻ, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണം എന്നിവയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1998 മുതൽ 2004 വരെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗമായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <editors@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <editors@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, റിവർ വാലി ക്യാംപസ്, മലയിൻകീഴ്, തിരുവനന്തപുരം, ഇന്ത്യ 695571
URL: <books.sayahna.org>